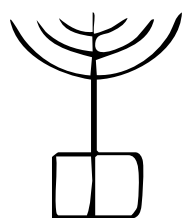

שִׁבְרֵי מַלְכוּת

גִּיא ג'רסי

**"עשרים ושתיים אותיות חקקן חצבן
שקלן והמירן צרפן וצר בהם נפש
כל היציר ונפש כל העתיד לצור"**

(ספר 'צירה ב' ב')

פרולוג

הוא נייער כמה חרקים קטנים שנאחזו בעקשנות בחתיכת הדבש, בכוונה להטיל אותה לתוך התה. חרק דמוי נמלה קטנה שרד את הנייעור, נתלה בנחישות בחתיכת הדבש המוצקה שכמעט ונבלע לתוכה. שניהם הביטו בו.

"עקשן הבחור."

"ככה זה, ככל שהדבש טהור יותר נמשכים אליו יותר מזיקים."

"אני אמור לפחד ממזיקים?"

"כן!"

"אני לא!"

"זה בגלל שהשכל הרפה שלך לא מבין באלו כוחות מדובר..."

פרק א'

ב עודו צועד על שול הדרך הכפרית בדרכו חזרה מהשדה, הביט צח בחמור וברוכבו העטוי מעיל צבעוני, שהתקדמו לכיוונו בצעדים בטוחים. יודע שהיה נכון פשוט לרוץ הביתה ולהגיע לכפר עוד לפני החשכה, לאחר שנרדם באמצע יום העבודה ואחיו הבוגרים נטשו אותו בשדה, אבל החמור ורוכבו שצעדו על השביל הנידח היו מסקרנים. מסקרנים מאוד.

"אז... איפה קונים כזה מעיל?" ניסה צח לפנות לרוכב בעודו מתחמק לצידי השביל כדי להימנע מהתנגשות בחמור, אך האיש חלף על פניו ללא תגובה, והותיר אותו בוהה באחורי החמור המתרחק.

אולי האיש חירש חשב צח לעצמו. כן, חירש, וגם עיוור. היה משהו מוזר באיש הרכוב, משהו שצח התקשה להגדיר, אבל הוא בהחלט התכוון לעשות בירור יסודי בעניין, והיה לו רעיון טוב כיצד לערוך את הבירור הזה. הוא חיך לעצמו וחזר במהירות לעבר החמור ורוכבו.

החמור נער במלוא גרונו וצווח בהפתעה כאשר השעין עליו צח את כל כובד משקלו ומשך בחוזקה בזנבו. החמור עצר בפתאומיות, בטש ברגליו בקרקע, הניף את רגליו הקדמיות וכמעט הפיל את הרכוב. רק לאחר מאמץ לא מבוטל הצליח הרכוב להשתלט על חמורו, וכשנראה שהבהמה נרגעה ירד לאיטו האיש מגבה. הוא ליטף את צווארה של החיה בניסיון לנחמה, מלמל לעצמו, סידר שוב את ברדסו שנשמט מעל ראשו, ולרגע נתן לצח הזדמנות להציץ בתווי פניו. האיש מעט מבוגר מאבי, ניחש צח.

"כנראה עבר פה נחש, חמורים מפחדים מנחשים," אמר צח בחיוך מאולץ.

הרוכב נאנח, המתין כמה רגעים, לקח בידו את רסן החמור והמשיך ללכת ברגל, מוביל את החמור באדישות, מבלי להעיף מבט לעברו של צח.

מה עכשיו? חשב צח.

"אם אתה רוצה להגיע לאן שאתה רוצה להגיע, כדאי שתזרוז את החמור ותגביר את הקצב, כי עוד מעט תהיה השקיעה ו..." צח הצביע לעבר השמש השוקעת באופק.

"זה לא חשוב... הגעת." ענה האיש.

"הגעת?" תמה צח בעודו מסתכל סביבו. אין כל בית, אף מבנה. למעשה הם לא התקדמו הרבה, חלקת השדה עדיין הייתה בטווח ראייה, ודבר לא התחדש בנוף ההררי המוכר. השביל המשיך לפנייהם עד קצה האופק ולא היה שום אדם מסביב, הם היו לבדם בדרך המתפתלת בין השדות. "הגעת? לאן הגעת?" שאל שוב צח.

"למקום שאליו אני נדרש." ענה האיש בפשטות, נושא מבטו מזרחה. הוא המתין למשהו, למישהו, הבין צח. אדם שנון, חשב לעצמו. הוא קרב אל האיש ונעמד לצידו, מישיר אף הוא את מבטו מזרחה, מחפש גם הוא... משהו. עכשיו, כשעמד לצד האיש היה בטוח שיש בו משהו מוזר, הוא חש זאת בפנימיותו, אך התלבט מה לומר, כיצד להגיב.

"אז... מה אתה רוצה לעשות כאן?" ניסה שוב לפתח שיחה, הפעם במשנה זהירות.

האיש זז באי נוחות וצח ידע שהפעם האיש לא יתעלם. הפעם הוא יענה על השאלה. ואכן, לאחר רגע של דממה פתח ואמר, "מה אני רוצה לעשות כאן?" הרהר בקול, "אני לא רוצה להיות כאן, אני צריך להיות כאן."

צמרמורת עברה בגופו של צח. הוא הביט סביבו בחשדנות, מחפש את אותה סכנה העומדת לבלוע אותו במקומו. הוא חש צורך עמוק לרוץ, להימלט מן המקום. אם איש המעיל לא רוצה להיות פה, אז למה שהוא ירצה להיות פה? אך יצר הסקרנות המפותח של צח ניצח, הוא לא הצליח לעזוב.

"אל תפחד צח... לא יאונה לך כל רע," אמר האיש.

"צח!" חזר צח על שמו בתמיהה, מגלגל את השיחה הקצרה עם האיש מרגע המפגש ועד כה. הוא לא זכר שהזכיר את שמו, אולי רמז זאת? תהה לעצמו בעודו בודק את בגדיו, מפשפש בהם, בוחן אם שמו תפור היכנשהו. אולי האיש התכוון, קח, או כך או...

"צח, ככה אמרת שקוראים לך... לא?" שאל האיש.

"אמרתי?! לא, לא אמרתי!" מחה, משחזר שוב את השיחה בראשו.

לא אמרתי, אני בטוח, די בטוח.

ניתן היה לעמת את האיש עם האמת הפשוטה ולשאול אותו כיצד ידע, זוהי דרך פשוטה וקלה להתיר את הספק. עם זאת, הייתה זאת הדרך להודות בהפסד במשחק הדמיוני שאותו שיחק עם האיש, ואף על פי שכלליו לא היו מוגדרים שניהם השתתפו בו.

לפתע הופיעה בקצה השביל דמות על גבי סוס וקטעה את חוט מחשבתו. פרש. נראה שהפרש הבחין בהם, והשתהה כמה רגעים במקומו לפני שחזר להתקדם במורד השביל היישר אליהם. צח החליף את מבטו תדיר בין הפרש המתקרב לבעל המעיל.

"אז אני מבין שהוא הגיע," ניסה צח להרוויח עוד נקודה לעצמו, גופו החל לרעוד ללא סיבה נראית לעין, האיש העביר בו תחושה של אימה ולא ענה לו.

צח היה זקוק לכל השליטה העצמית שלו כדי להמשיך בשיחה בלי לגמגם, "זה האיש שבגללו אתה לא רוצה להיות כאן, אלא צריך להיות כאן, האין זאת?"

"אכן," ענה לבסוף בעל המעיל, ביובש.
"ומיהו חברנו?" המשיך צח בהיסוס, לגמרי לא בטוח שהוא מעוניין לדעת את התשובה.
"חברנו?" האיש עיקם את שפתיו, בוחן את המילה, מגלגל אותה על לשונו. לפתע השפיל את הברדס ורכן אל מול פניו של צח, שולח מבט חודר לתוך עיניו. "ובכן, אתה מעוניין לדעת מיהו חברנו. חברנו הוא זה שעתיד לשנות את פני הממלכה כולה."
צח לא יכול היה להתיק את עיניו מפניו של האיש, ההרגשה המוזרה שאחזה בו התגברה, ליבו הלם בחוזקה. עיניו הצלולות של האיש ברקו, הפנטו אותו ומנעו ממנו להשפיל את מבטו. תחושת חום אפפה אותו ודחף עז לדבוק באיש ולהתנתק ממנו בו בעת. סערת הרגשות שאחזה בו הותירה מעט מקום לבהירות שכלית שבה ניסה להיאחז בכל כוחו. הוא ידע. הוא הבין. הוא לא ידע מי היה האיש, אך הוא ידע מה היה האיש.